

E. B. WHITE

GULBĒS TRIMITAS

ILIUSTRAVO
KRISTINA
MORIAKINAITĖ

GULBĒS
TRĪMITAS

Versta iš
E. B. White
THE TRUMPET OF THE SWAN
Harper & Row, New York, 1970

Leidinio bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno
Mažvydo bibliotekos Nacionalinės
bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, E. B. White, 1970
© Iliustracijos, Kristina Moriakinaitė, 2019
Išleista susitarus su *Andrew Nurnberg Associates Baltic*, Ryga, Latvija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Virgilijus Čepļiejus, 2019
© Leidykla „Niekio rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-562-3

GULBĖS TRIMITAS

Iš anglų kalbos vertė Virgilijus Čepļiejus
Iliustravo Kristina Moriakinaitė

Vilnius
2019

SEMAS

Grįždamas per pelkę į stovyklą Semas svarstė, ar sakyti tėčiui, ką pamatė.

„Žinau tik vieną dalyką, – nusprendė jis. – Kad rytoj vėl nueisiu prie to ežerėlio. Ir norėčiau eiti vienas. Jei papasakosiu tėčiui, ką mačiau šiandien, tai jis irgi norės eiti kartu. O aš labai abejoju, ar tai būtų gerai.“

Semui buvo vienuolika metų. Pavardė Biveris. Pagal amžių jis buvo stiprus berniukas, plaukai juodi, o akys rudos kaip indėno. Semas ir vaikščiojo kaip tikras indėnas – pėdas statė tiesiai vieną priešais kitą ir beveik nekėlė triukšmo. Pelkė, per kurią jis ėjo, buvo tikra dykra, nei kokio takelio, kojose klimpo ir eiti buvo sunku. Kas keturios ar penkios minutės Semas išsitraukdavo iš kišenės kompasą ir pasitikrindavo, ar eina tiksliai į vakarus. Juk Kanada nemažas kraštas. Ir didžiuma jos negyvenama. Būtų ne juokas, jei paklystum jos vakarų miškuose ir pelkėse.

Eidamas Semas vis negalėjo atsistebėti tuo, ką pamatė. Juk nedaugeliui žmonių pasaulyje pasiseka aptikti gulbės giesmininkės lizdą. O Semas šią pavasario dieną rado jį nuošaliame ežerėlyje. Ir matė dvi baltas didžiules gulbes su ilgais baltais kaklais ir juodais snapais. Joks kitas gyvenime iki šiol matytas vaizdas nebuvo jo paveikęs šitaip, kaip tos dvi didžiulės gulbės nuošaliame ežerėlyje. Jos buvo gerokai didesnės už visus jo iki šiol matytus paukščius. Lizdas irgi didžiulis – kalnas šakų ir žolės. Patelė perėjo kiaušinius, o patinas plaukiojo vandeny aplinkui ir saugojo ją.

Kai Semas pavargęs ir alkanas grįžo stovyklon, tėtis pietums kepė dvi žuvis.

– Kurgi tu buvai? – paklausė tėvas.

– Žvalgiausi, – atsakė Semas. – Buvau nuėjęs iki ežerėlio už kokios pusantros mylios nuo čia. Tas pats, kurį matom iš oro, kai skrendam čionai. Nieko ypatingo, net mažesnis už tą, prie kurio dabar esam.

– Gal matei ką nors įdomaus? – paklausė tėvas.

– Nieko ypatingo, – atsakė Semas, – krantai pelkėti, apaugę nendrėmis ir meldais. Nemanau, kad tiktų meškerioti. Ir priėti prie jo nelengva – reikia klampoti per pelkę.

– Ar ką nors ten matei? – pakartojo tėvas.

– Muskusinę žiurkę, – atsakė Semas. – Ir kelis juoduosius strazdus.

Tėvas pakėlė galvą nuo malkom kūrenamos viryklės, kur keptuvėje čirškė žuvis.

– Semai, – pasakė jis, – žinau, kad tau patinka tyrinėti. Bet nepamiršk, kad šie miškai ir pelkės – tai ne tas pats kas namuose Montanoje. Jeigu dar kartą eisi prie to ežerėlio, tai žiūrėk, kad nepaklystum. Man nepatinka, kad braidai po pelkes. Jos labai klastingos. Pataikysi į kokį liūną, tai gali tiesiog įsiurbti ir nebus kam tavęs ištraukti.

– Būsiu atsargus, – atsakė Semas. Jis gerai žinojo, kad dar būtinai eis prie to gulbių ežerėlio. O pasiklysti miškuose neturėjo jokio noro. Jam palengvėjo, kad nepasakė tėčiui apie matytas gulbes, tačiau kartu jautėsi ir kažkaip keistai. Semas nebuvo suktas vaikas, tačiau turėjo vieną keistenybę: mėgo turėti paslapčių. Taip pat mėgo būti vienas, ypač miške. Jam patiko gyvenimas tėvo galvijų fermoje Montanoje. Jis mylėjo mamą. Mylėjo Djuką, savo ponį. Mėgdavo joti į ganyklas. Mėgdavo stebėti svečius, kurie kiekvieną vasarą atvažiuodavo pabūti į Biverių fermą.

Tačiau labiausiai jam patikdavo tie žygiai su tėvu į Kanadą. Mamai išvykos į gamtą nelabai rūpėjo, todėl prie jų prisijungdavo retai, tad dažniausiai jiedu traukdavo dviese – Semas su

tėvu. Mašina pervažiuodavo per sieną į Kanadą. Tada tėtis pasisamdydavo lakūną su mažu lėktuvėliu, kuris nuskrandindavo juodu į trobelę prie ežerėlio keletui dienų pažvejoti, padykinėti ir patyrinėti. Žvejodavo ir dykinėdavo dažniausiai tėvas. O Semas tyrinėdavo. Paskui jų paimti vėl atskrisdavo lakūnas Šortis. Jiedu išgirsdavo jo lėktuvo plerpimą, išbėgę imdavo mojuoti, o paskui žiūrėdavo, kaip jis nusileidęs ant vandens priplaukia prie kranto. Tai būdavo laimingiausios Semo gyvenimo dienos – dienos miškuose, toli toli nuo visko: nei mašinų, nei gatvių, nei žmonių, nei triukšmo, nei mokyklos, nei namų darbų, nei problemų, nebent ta, kad nepaklystum. Na, ir dar viena problema – kuo būti užaugus. Kiekvienam berniukui šitas klausimas iškyla.

Tą vakarą po vakarienės Semas su tėvu kiek pasėdėjo prie-angyje. Semas skaitė knygą apie paukščius.

– Tėti, – paklausė Semas, – kaip manai, ar po kokio mėnesio mudu atskrisim čia, na, maždaug po kokių trisdešimt penkių dienų nuo dabar?

– Ko gero, taip, – atsakė tėvas. – Norėčiau. Bet kodėl būtinai po trisdešimt penkių dienų? Kodėl toks ypatingas skaičius?

– Nieko, taip sau, – atsakė Semas. – Pagalvojau, kad po trisdešimt penkių dienų čia bus labai gražu.

– Pasakei tikrą nesąmonę, – tarė tėvas. – Juk čia visą laiką gražu.

Semas nuėjo į trobelę. Apie paukščius jis išmanė labai daug, tad gerai žinojo, kad gulbei kiaušiniams išperėti reikia maždaug trisdešimt penkių dienų. Todėl jis turėjo viltį, kad bus prie ežerėlio kaip tik tada, kai iš kiaušinių risis gulbiukai.

Semas rašė dienoraštį – viską apie savo gyvenimą. Tai buvo paprasčiausias pigus sąsiuvinis, visuomet padėtas šalia jo lovos. Kiekvieną vakarą prieš eidamas miegoti jis jame ką nors užrašydavo. Ką tą dieną padarė, ką matė, ką sugalvojo. Kartais nupiešdavo kokį piešinį. Ir visada užrašydavo kokį nors klausimą sau pačiam, kad turėtų apie ką pagalvoti prieš užmigdamas. Tą dieną, kai rado gulbių lizdą, dienoraštyje jis užrašė:

MAŽAME EŽERĖLYJE Į RYTUS NUO STOVYKLŲ ŠIANDIEN
RADAU GULBIŲ GIESMININKIŲ LIZDĄ. PATELĖ JAME PERI
KIAUŠINIUS. MAČIAU TRIS, TAČIAU NUPIEŠIAU KETURIS – MA-
NAU, KAD GULBĖ PADĖJO DAR VIENĄ. TAI PATS DIDŽIAUSIAS
MANO ATRADIMAS PER VISĄ GYVENIMĄ. TĖČIUI NIEKO
NESAKIAU. RYTOJ VĖL ŽADU APLANKYTI GULBES. ŠIANDIEN
GIRDĖJAU, KAIP LOJO LAPĖ. KODĖL JI LOJA? AR DĖL TO, KAD

YRA SUPYKUSI, AR SUSIRŪPINUSI, AR ALKANA, O GAL JI TAIP
DUODA ŽENKLĄ KĪTAI LAPEI? KODĖL LAPĖS LOJA?

Semas užvertė dienoraštį, nusirengė, atsigulė į lovą ir užsimerkęs ėmė galvoti, kodėl lapės loja. Po kelių minučių jis užmigo.

PAVASARIS IR VĖL ŽYDĖS

Lujis su Skaiste dabar mylėjo vienas kitą kaip niekad. Atėjus pavasariui jiedu išskrido į šiaurę. Lujis nešėsi savo trimitą, lentelę su kreida ir medaļį, o Skaistė nesinešė nieko. Dabar, kai neberekėjo dirbti ir stengtis dėl pinigų, Lujui labai palengvėjo. Jam neberekėjo nešiotis nė „piniginės“.

Jiedu skrido aukštai ir greitai, trijų kilometrų aukštyje virš žemės. Pagaliau atskrido į tą ežerėlį miškuose, kuriame Lujis buvo išperėtas. Tai buvo jo svajonė – su savo mylimąja sugrįžti į tą vietą Kanadoje, kur jis pirmą kartą išvydo dienos šviesą. Jis aprodė Skaistei vieną ežerėlio galą, paskui kitą. Parodė jai salelę, kur buvo jo mamos lizdas. Parodė jai tą rąstą, ant kurio sėdėjo Semas Biveris, kai Lujis, nemokėdamas pasakyti „pyp“, patraukė jo bato raištelį. Skaistė buvo sužavėta. Jiedu myli vienas kitą. Pavasaris. Po ilgo miego atsibunda varlės. Taip pat ir vėžliai. Burundukas pajuto, kaip pro medžius dvelkia šiltas,

malonus oras, visai kaip ir tą pavasarį, kai Lujo tėvas su mama atskrido į ežerėlį krauti lizdo ir perėti vaikų.

Vis skaisčiau švietė saulė. Greitai tirpo ledas, ežerėlyje pasirodė atviro vandens plotai. Lujis su Skaiste matė, kaip keičiasi pasaulis, juos apėmė gyvenimo troškimas, džiaugsmas ir naujos viltys. Ore dvelkė gaivus kvapas, tai buvo po ilgos žiemos bundančios žemės kvapas. Ant medžių pasirodė maži žali pumpurėliai, kurie kasdien vis didėjo. Atėjo lengvesnio ir smagesnio gyvenimo dienos. Atskrido dvi didžiosios antys. Pasirodė baltagūžis žvirblis ir užgiedojo savo giesmelę: „Ak, malonioji Kanada, Kanada, Kanada!“

Skaistė lizdui krauti pasirinko muskusinės žiurkės namelį. Jis buvo tiek, kiek reikia, iškilęs iš vandens, pastatytas iš molio ir šakų. Lujis tikėjosi, kad jo žmona pasirinks tą pačią vietą, kur perėjo jo mama, tačiau visos žmonos turi savų kaprizų, jos viską nori daryti savaip, ir Skaistė taip pat žinojo, ką daro. Lujis buvo toks patenkintas, kai pamatė, jog ji pradeda krauti lizdą, kad vieta jam atrodė visai nesvarbi. Jis pakėlė trimitą ir užgrojo seną dainą, kuri vadinosi „Kaip gera turėti žmoną, turėti trū trū trū...“ Paskui nuplaukė ieškoti senos žolės kuokštų.

Ar lijo, ar švietė saulė, ar buvo šilta, ar šalta – visos dienos jiems buvo laimingos. Vėliau buvo padėti kiaušiniai ir išsiriti

keturi gulbiukai. Ir pirmas garsas, kurį mažyliai išgirdo, buvo skardus, grynas jų tėvo trimitas.

„Pavasaris ir vėl žydės, – grojo jis, – pakrantėje lapotoj...“

Gyvenimas nuošaliame šiaurės ežerėlyje buvo kupinas veiklos ir malonių rūpesčių. Kartais pas juos apsilankydavo Semas Biveris, ir jie smagiai leisdavo laiką. Lujis niekad nepamiršo ankstesnių savo darbų, senų savo draugų ir savo pažado Paukščių viršininkui Filadelfijoje. Jiedu su Skaiste kiekvieną pavasarį atskrisdavo į ežerėlį perėti gulbiukų. Ir kiekvienais metais, vasaros pabaigoje, kai gulbės numesdavo senas plunksnas ir užsiaugindavo naujas ir gulbiukai jau nekantraudavo išbandyti sparnus, Lujis išsivesdavo savo šeimą į ilgą turistinę kelionę Amerikon. Jis parodydavo jiems Kukūsės stovyklą, kur išgelbėjo skęstantį Uosį ir už tai gavo medalį. Tuo metu stovykla jau būdavo uždaryta, tačiau Lujui labai patikdavo tenai apsilankyti ir paplaukioti po senas vietas, prisiminti berniukus ir kaip jis, stovyklos trimitininkas, užsidirbo pirmą šimtą dolerių.

Tada jie visi nuskrisdavo į Bostoną, kur „Gulbės valčių“ savininkas visada juos maloniai sutikdavo. Lujis tada nušveisdavo savo trimitą, išpūsdavo seiles ir vėl plaukdavo priešais valtį, grodamas „Irk, irk, plauk upe“. Bostoniečiai išgirdavo tą

pažįstamą gulbės trimito melodiją ir plūste plūsdavo į „Miesto sodą“. Paskui valtininkas apgyvendindavo Lujį su Skaiste „Rico“ viešbutyje, o gulbiukai nakvodavo ežere, saugomi valtininko. Skaistei nepaprastai patikdavo viešbutis. Ji suvalgydavo begales sumuštinių su jūros kopūstais, gėrėdavosi savimi veidrodyje ir plaukiodavo vonioje. Kol Lujis stovėdavo ir pro langą žiūrėdavo į „Miesto sodą“, Skaistė vis vaikščiodavo po kambarius ir nesiliaudama degiodavo ir vėl gesindavo šviesas. Tada abu sulipdavo į vonią ir užmigdavo.

Iš Bostono Lujis su šeima nuskrisdavo į Filadelfijos zoologijos sodą ir parodydavo jiems Paukščių ežerą. Čia jį labai svetingai priimdavo Vandens paukščių viršininkas. Jeigu Zoologijos sodui reikėdavo jauno gulbiuko, Lujis, kaip žadėjęs, vieną jam paaukodavo. Po kelerių metų Filadelfijoje jie sutikdavo ir Semą Biverį. Kai tik suaugo ir galėjo dirbti, Semas gavo Zoologijos sode darbą. Kai jiedu su Luju susitikdavo, būdavo be galo smagu. Lujis pasiimdavo savo lentelę ir jiedu ilgai prisimindavo senas dienas.

Po Filadelfijos Lujis su žmona ir vaikais skrisdavo į pietus pasižiūrėti į plačias savanas, kur pelkėse snaudžia krokodilai, o danguje sklando grifai. O tada jau visi patraukdavo į Raudonųjų Uolų ežerus Montanoje, kur gulbėms giesmininkėms saugu ir ramu.

Gulbės gyvenimas labai smagus ir įdomus. O Lujo gyvenimas buvo dar įdomesnis, kadangi jis buvo muzikantas. Savo trimitą jis prižiūrėjo labai uoliai. Valandų valandas blizgindavo jį sparnų galais ir užlaikė kuo švariausiai. Visą gyvenimą jis jautė dėkingumą savo tėvui, narsiam gulbinui, kuris rizikuodamas gyvybe parūpino jam taip reikalingą trimitą. Ir kai tik jis pasižiūrėdavo į Skaistę, tuojau prisimindavo, kad tai trimito garsas paskatino ją tapti jo žmona.

Gulbės gyvena labai ilgai. Daugybę metų Lujis su Skaiste atskrisdavo vis į tą patį ežerėlį Kanadoje perėti vaikų. Gyvenimas buvo puikus. Vakaraus temstant, kai gulbiukai jau norėdavo miego, Lujis pakeldavo trimitą ir užgrodavo signalą miegoti, kaip prieš daugelį metų stovykloje. Garsai būdavo liūdni ir gražūs, jie aidėdavo per ramų ežero vandenį ir kildavo į dangų.

Vieną vasarą, kai Semui Biveriui buvo apie dvidešimt metų, jiedu su tėvu sėdėjo savo stovykloje Kanadoje. Buvo jau pavalgę vakarienę. Semo tėvas suposi kėdėje, ilsėjosi po ilgos dienos žvejybos. Semas skaitė knygą.

- Tėti, – paklausė Semas, – kas yra atrajotojai?
- Na, – atsakė tėvas, – karvės, elniai ir panašūs raguočiai.
- Taip, bet ką reiškia tas atrajojimas?

– Greitai prisikemša žolės, o paskui ramiai po truputį atryja ir gerai sukramto.

– Keista, juk gyvūnai turi begales laiko, galėtų sau ramiai viską iš karto sukramtyti, – tarė Semas.

– To tai jau nežinau, – prisipažino tėvas.

– Reikės pažiūrėti enciklopedijoje, – tarė Semas.

– Bet čia jos neturime, – atsakė tėvas. – Gausi palaukti, kol grįšim namo.

Kaip tik tuo metu, kur gyveno gulbės, Lujis pakėlė trimitą ir užgrojo signalą miegoti, pranešdamas vaikams, kad diena jau baigėsi. Vėjas pūtė į stovyklos pusę ir garsas buvo labai aiškus.

Semo tėvas liovėsi suptis.

– Keista! – tarė jis. – Atrodo, ką tik girdėjau trimitą.

– Nesuprantu, iš kur, – atsakė Semas. – Juk mes vieni miškuose.

– Žinau, kad vieni, – atsakė tėvas. – Bet vis tiek manau, kad girdėjau trimitą.

Semas tyliai nusijuokė. Jis niekad nepasakojo tėvui apie gulbes ežerėlyje. Savo paslaptį jis laikė tik sau. Prie ežerėlio visada eidavo vienas. Šitaip jam labiau patikdavo. Taip labiau patikdavo ir gulbėms.

– Kaip gyvena tavo draugas Lujis? – paklausė tėvas. – Juk jis buvo trimitininkas. Kaip manai, gal jis yra kur nors netoliese?

– Gali būti, – atsakė Semas.

– Gal kada neseniai gavai iš jo kokią žinią? – paklausė tėvas.

– Ne, – atsakė Semas. – Jis man neberašo. Pabaigė pašto ženklus, o naujiems nusipirkti neturi pinigų.

– Štai kaip, – tarė tėvas. – Visa ta istorija apie tą paukštį buvo labai keista, niekad iki galo jos taip ir nesupratau.

Semas pašnairavo į tėvą ir pamatė, kad jo akys merkiasi ir jis tuoj užmigs. Miške buvo visiškai tylu.

Semas irgi buvo pavargęs ir mieguistas. Jis pasiėmė dienoraštį ir atsisėdo prie stalo su žibaline lempa. Tada parašė:

ŠIVAKAR GIRDĖJAU LUJO TRIMITĄ. TĖVAS IRGI GIRDĖJO.
VĖJAS PŪTĖ Į MŪSŲ PUSĘ IR TEMSTANT BUVO AIŠKIAI
GIRDĖTI SIGNALAS MIEGOTI. MAN NĖRĄ PASAULYJE GRAŽESNIO
GARSO UŽ GULBĖS TRIMITAVIMĄ. KĄ REIŠKIA ATRAJOJIMAS?

Tada Semas padėjo dienoraštį. Nusirengė ir atsigulė miegoti. Kurį laiką gulėjo galvodamas, ką reiškia atrajojimas, bet po kelių minučių jau miegojo.

Lujis baigė groti miego signalą ir padėjo trimitą. Gulbiukai sulindo po mamos sparnais. Miškus, ežerą ir pelkes apgaubė tamsa. Savo naktiniu riksmu sukliko naras. Prieš užmigdamas Lujis pagalvojo, koks jis yra laimingas, kad gyvena šiame gražiam pasaulyje, kaip jam pasisekė, kad tapo muzikantu, kaip gera laukti nakties miego ir išauštančios naujos dienos, pirmų ryto spindulių.

APIE KNYGĄ

Gulbiukas Lujis šiame pasaulyje atsirado bebalsis. Kai tėtis paaiškino, kad jis yra kitoks negu jo broliai ir seserys, Lujis gerokai išsigando. Tačiau tėtis jam pažadėjo padėti. Senasis gulbinas padarė labai sunkų darbą – nepaisydamas pavojaus savo garbei, pavogė sūnui trimitą, kad šis galėtų juo užkariauti savo mylimosios širdį. Lujis pasiryžo gražinti tėvo skolą už trimitą. Dėl to jam teko palikti savo jaukius namus numylėtoje gamtoje.

Tai nuostabus E. B. White'o pasakojimas apie vienuolikmečio berniuko Semo nuotykius laukinėje gamtoje, į kurią jis nuklysta su savo tėčiu. Tai ir nepaprasta istorija apie gulbiuką Lujį, jo siekimą išreikšti savo širdies muziką. Šis kūrinys kartu su gražiais Edwardo Frascino piešiniais – tiesiog himnas drąsai, laisvei, meilei... ir pagaliau gulbėms.

Tikrai nėra kito tokio rašytojo, kurio knyga būtų sutikta su tokiu dėmesiu.

Tai retas ir nuostabus pasakojimas, kur taip meistriškai derinamas laukinės gamtos grožis ir laki fantazija. Čia apstu gražių vaizdų, nuostabiai šiltų ir jautrių, beje, šįkart liūdesio nenuspalvintų santykių. Iš to nesunku atpažinti, kad čia „Šarlotės voratinklio“ autorius.

VIRGINIA HAVILAND

TURINYS

1 SKYRIUS. SEMAS	5
2 SKYRIUS. EŽERĖLIS	12
3 SKYRIUS. SVEČIAS	20
4 SKYRIUS. GULBIUKAI	30
5 SKYRIUS. LUJIS	41
6 SKYRIUS. ATGAL Į MONTANĄ	51
7 SKYRIUS. MOKYKLA	60
8 SKYRIUS. MEILĖ	74
9 SKYRIUS. TRIMITAS	85
10 SKYRIUS. VARGAS DĖL PINIGŲ	93

11 SKYRIUS. KUKŪSĖS STOVYKLĀ	102
12 SKYRIUS. IŠGELBĖJIMAS	109
13 SKYRIUS. VASAROS PABAIGA	121
14 SKYRIUS. BOSTONE	127
15 SKYRIUS. NAKVYNĖ VIEŠBUTYJE	136
16 SKYRIUS. FILADELFIJOJE	151
17 SKYRIUS. SKAISTĖ	162
18 SKYRIUS. LAISVĖ	177
19 SKYRIUS. POKALBIS APIE PINIGUS	189
20 SKYRIUS. BILINGSE	201
21 SKYRIUS. PAVASARIS IR VĖL ŽYDĖS	218

E. B. White'as (1899–1985) – daugeliui žinomų filmais virtusių istorijų „Stiuartas Litlis“ ir „Šarlotės voratinklis“ autorius. 1970-aisiais metais rašytojas apdovanotas Laura'os Ingalls Wilder premija. „Gulbės trimitas“ – trečioji vaikams skirta E. B. White'o knyga, gavusi Williamo Alleno White'o ir „Sequoyah“ mėgstamiausios vaikų knygos apdovanojimus. Rašytojas meistriškai piešia laukinės gamtos peizažus ir žaviai bei su humoru pasakoja apie žmonių ir gyvūnų gyvenimus.

Knygą puošia švelnios pastelinių spalvų lietuvių dailininkės Kristinos Moriakinaitės iliustracijos.

Redaktorė Vitalija Vanagaitė

Korektorė Rūta Malūkaitė

Maketavo Lina Lukšaitė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Niekorimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

„Tavo kliūtis yra kalba. Ir aš nè kiek neabejoju, kad tu tą kliūtį įveiksi. O tavo amžiuje nemokėjimas kalbėti gali būti net šioks toks privalumas. Juk tuomet tu būsi geras klausytojas. Pasaulyje pilna kalbėtojų, tačiau retai kas moka klausytis.“

Gulbiukas Lujis išsiritu gulbių giesmininkių šeimoje. Tačiau jis neturi balso ir negali trimituoti kaip kitos gulbės. Jis negali išreikšti savo emocijų su muzika, kaip likę jo šeimos nariai. Ypač sunku tampa, kai Lujis pamilsta gražiąją gulbę Skaistę. Istorijoje subtiliai perteikiami šilti šeimos santykiai ir parodoma, kad kiekvienas gali įveikti net pačias didžiausias kliūtis.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-562-3

9 786094 415623